

### U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **G., a.s.**, so sídlom v B., zastúpeného JUDr. D. S., advokátom v B., proti žalovanému **P. V.**, bývajúcemu v Ž., **o zaplatenie 46 908 Sk (1 557,06 €) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8 C 54/2007, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 17. septembra 2008 sp. zn. 7 Co 165/2008, takto

### r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina uznesením z 13. júna 2008 č.k. 8 C 54/2007-63 uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok v sume 1 776,- Sk (58,95 €) za podané odvolanie. Súdny poplatok vyrubil podľa položky 1 písmeno a/ Sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 7 ods. 2 a § 7 ods. 5 zákona č. 71/1992 Zb. v platnom znení. V prípade, že nebude súdny poplatok v stanovenej lehote zaplatený, bude súd súdny poplatok vymáhať.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline uznesením zo 17. septembra 2008 sp. zn. 7 Co 165/2008 potvrdil uznesenie okresného súdu. Rozhodnutie odôvodnil tým, že okresný súd napadnutým uznesením bez dôvodných pochybností vyrubil súdny poplatok z odvolania vzťahujúceho sa na úroky z omeškania a nie na trovy konania. Samostatným predmetom odvolania bolo príslušenstvo pohľadávky, z ktorej skutočnosti napokon vychádzal aj sám odvolateľ.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, odôvodňujúc jeho prípustnosť § 237 písm. f/ O.s.p. Žiadal, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že z príslušenstva, ktoré je súčasťou žalovanej sumy sa neplatí súdny poplatok, keďže úroky z omeškania ani trovy konania ako príslušenstvo nie sú samostatným predmetom poplatkového úkonu. Úroky z omeškania nie sú a ani nemôžu byť vyčíslené, keďže ich požadoval do zaplatenia. Podľa jeho právneho názoru dovolací súd tým, že v rozpore s vyššie uvedeným uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, odňal mu možnosť konať pred súdom, a to konkrétne možnosť požadovať preskúmanie rozhodnutia súdu prvého stupňa v súlade so zákonom o súdnych poplatkoch bezplatne, čím mu sťažil uplatnenie si svojho zákonného práva a fakticky odňal možnosť konať pred súdom v tejto veci, ako aj v ostatných konaniach, kde podal odvolania voči nepriznanému príslušenstvu súdom prvého stupňa a kde súd prvého stupňa požaduje zaplatiť poplatok za odvolanie voči nevyčíslenému príslušenstvu.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci dovolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak sa ním napáda zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O.s.p.), alebo potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého dovolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), alebo uznesenie o uznaní

(neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Nakoľko dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z uvedených uznesení (v danom prípade uznesením odvolacieho súdu bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa), je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednáwanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1) odňatie možnosti konať pred súdom, 2) to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3) možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že

zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil existenciu namietanej vady konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Námietky žalobcu sú v tomto smere právne bezvýznamné.

Keďže v danom prípade dovolanie proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 ods. 1, 2 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako neprípustné odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli, resp. nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

**V Bratislave 16. júla 2009**

**JUDr. Martin V l a d i k, v.r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: